

— Много?

— Много.

— Нищо Ти си иди, Владе, скрий се нѣкждѣ и недѣй излиза.

Владо се подчини, а Бойчо влѣзе, затвори вратата и се въскачи по стѣлбата.

Когато влѣзе въ стаята, успокои се — всички бѣха се събудили и пушеха.

— Какво има, хубаво момче? — пита войводата.

— Аскеръ пристига.

Лицата на всички добиха единъ и сжщъ изразъ на недоволство и гнѣвъ, и всички станаха.

— Отъ дѣ иде? — попита войводата.

— Отъ полето.

— Близо ли е вече?

— Подъ селото.

Всички четници се събраха около войводата.

— Пакъ прѣзъ градинитѣ, по коремъ, сборенъ пунктъ „*Могилата*“, — каза младиятъ войвода. — Да вървимъ.

И единъ по единъ започнаха да се измъкватъ отъ кѣщи.

— Бойчо, ще дойдешъ ли и ти съ насъ? — попита единъ по-старъ четникъ, като зарѣзваше пушката си.

Очитѣ на Бойчо свѣтнаха:

— Дайте ми пушка.

— Не, ти трѣбва да останешъ; инакъ, когато ще дойдемъ пакъ, кой ще ни посрѣщне.

Въ това врѣме кучетата отъ долната махала на селото се разляяха тревожно. — Стѣмняваше се.

— Сбогомъ, Бойчо — каза войводата. — Ти, по-добрѣ, недѣй стоя тукъ! Иди у съсѣдитѣ и се скрий тамъ.